

der, medmindre det er i et andet Land. Dette maa ogsaa gælde, hvis han uden nævneværdigt Besvær kan skaffe sig Oplysning herom. Men han er ikke pligtig at foretage større Undersøgelser, og hvis han intet erfarer om Fordringshaverens Adresse eller faar at vide, at Fordringshaveren er rejst til et andet Land, ifalder han intet Ansvar ved at undlade at betale, jfr. om Renter § 6. Dette gælder, selv om Skyldneren ikke deponerer Beløbet. Foretager han Deponering i Overensstemmelse med Lov Nr. 29 af 16. Februar 1932, frigøres han helt for Gælden. Betingelserne for saadan Deponering rokker Gældsbrevsloven ikke ved.

Hvis Skyldneren har afholdt Udgifter, f. Eks. ved forgæves Forsendelse til det tidligere Betalingssted, eller iøvrigt har lidt Tab ved, at han ikke har faaet Besked, maa Fordringshaveren holde ham skadesløs herfor.

Til § 4.

Som nævnt under § 3 passer Reglen om Betaling hos Fordringshaveren ikke paa alle Gældsbreve.

Det vilde navnlig være uhensigtsmæssigt at gennemføre den ved den meget omfattende Gruppe af Gældsbreve, der i Udkastet med et kort Udtryk kaldes „Massegældsbreve“. Hvad der forstaas herved, er nærmere angivet i Lovteksten. Til denne Gruppe hører alle de for Omsætningen vigtigste Gældsbreve: Stats- og Kommuneobligationer, Kredit- og Hypotekforeningsobligationer etc. Det foreslaas derfor, at Betaling — hvorunder indbefattes Indfrielse af Kuponer — for disse Papirers Vedkommende skal ske hos Skyldneren. For at Reglen skal finde Anvendelse, maa det af det enkelte Gælds brev kunne ses, at det er et Massegælds brev, jfr. Ordene „fremtræder som“. Reglen om Betaling hos Skyldneren gælder for alle Massegældsbreve, uanset om de er udstedt til Ihænde haveren eller til en bestemt Person, hvilket sidste er almindeligt med Hensyn til Partialobligationer udstedt af private Selskaber.

For saa vidt angaar Indlaansbeviser,

som udstedes af Banker, kan der heller ikke godt være Spørgsmaal om Betaling hos Fordringshaveren, hvorfor Reglen om Betaling hos Skyldneren ogsaa foreslaas for disse Dokumenter. At samme Regel gælder for Sparekasse- og Bankbøger, følger af § 32.

Endelig har man i § 4 medtaget Gældsbreve, der er udstedt til Ihænde haveren, idet det synes unaturligt at lade Reglen om Betaling hos Fordringshaveren omfatte Tilfælde, hvor Papiret end ikke ved Udstedelsen indeholder nogen Oplysning om, hvem der er Fordringshaver. Lige med Gældsbreve, der er udstedt til Ihænde haveren, maa stilles Gældsbreve, der ikke angiver, hvem Gælden skal betales til, jfr. § 11 Nr. 1. At Ihænde havgældsbreve udtrykkelig nævnes ved Siden af de andre i § 4 omhandlede Dokumenter, vil iøvrigt kun faa praktisk Betydning, hvis Stempeloven ændres i Overensstemmelse med det som Bilag til Kommissionsbetænkningen trykte Forslag. Efter Stempelovens § 32 er det nu som almindelig Regel forbudt at udstede Gældsbreve til Ihænde haveren eller med Navn in blanco, men det kan kun ske, hvor det er særlig tilladt. Som Følge heraf findes der saa godt som slet ikke andre Ihænde havgældsbreve end Massegældsbreve.

I Modsætning til den danske og norske Tekst nævner det finske og svenske Udkasts § 4 ikke Ihænde havgældsbreve, der saaledes falder ind under Hovedreglen i § 3 om Betaling hos Fordringshaveren, medmindre de hører til de to andre ovenfor nævnte Grupper af Gældsbreve. Dette staar i Forbindelse med, at Gældsbreve i Finland og Sverige saa godt som altid udstedes til Ihænde haveren, selv om det slet ikke er Meningen, at Gælds brevet skal gøres til Genstand for Omsætning.

Efter Beskaffenheden af de i § 4 omhandlede Papirer er man gaaet ud fra, at Skyldneren altid vil have et Kontor eller Lokale, hvorfra Forretningen drives; man har derfor kun nævnt Forretningslokalet som Betalingssted. Endvidere har man ikke anset det for paakrævet at give særlige Regler for det Tilfælde, at Skyldneren flytter.